

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 4. 2013, čj. DRD/1579/2013, ve spojení s opravným rozhodnutím ze dne 14. 5. 2013, čj. DRD/1579/2013, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2013, čj. 6 A 140/2013 – 50,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 9. 4. 2013, čj. DRD/1579/2013, ve spojení s opravným rozhodnutím ze dne 14. 5. 2013, čj. DRD/1579/2013, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysláním filmu Kajíněk dne 14. 10. 2012 ve 20:20 hodin na programu Nova žalobkyně porušila povinnost nezařazovat do vysílání v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 14. 11. 2013, čj. 6 A 140/2013 - 50, zamítl. Rozsudek městského soudu

je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

4. Podle stěžovatelky žalovaná nesplnila podmínku předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. S odkazem na žalobní argumentaci stěžovatelka setrvala na názoru, že vytýkané scény, resp. prvky filmu, nebyly ve všech podstatných rysech obdobou jednání, na jehož závadnost byla upozorněna předchozím rozhodnutím. Jednání nebyla ve všech skutkových aspektech totožná i vzhledem k odlišnému vysílacímu času.

5. Z důvodů uvedených v žalobě stěžovatelka setrvala i na stanovisku, že s ohledem na závažnost prezentovaného tématu, počet scén označených za závadné, délku jejich trvání, celkovou stopáž pořadu, způsob ztvárnění scén (prolínající se sekvence, umělecky stylizované záběry a flashbaky uměleckého ztvárnění), jejich vyznění v kontextu děje a dobu vysílání pořadu v hlavním vysílacím čase od cca 20:27 hodin, film jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobilé ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Materiální stránka správního deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání tedy nebyla naplněna.

IV.

6. Žalovaná uvedla, že otázkou účinnosti předchozího upozornění se zabývá rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47), protože mezi jednotlivými senáty tohoto soudu došlo k rozkolu ve výkladu závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS. Provozovatelé vysílání i některé senáty Nejvyššího správního soudu jsou toho názoru, že pokuta může být uložena pouze za reprízování pořadu. Podle žalované a některých jiných senátů Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 30. 5. 2012, čj. 6 As 26/2010 - 123, nebo ze dne 15. 8. 2012, čj. 6 As 3/2011 – 119) však nelze obdobnost mezi předchozím upozorněním a následným jednáním vykládat jako obdobnost (či shodu) skutkovou. Na paměti je třeba mít profesionalitu provozovatele vysílání, který by měl být schopen v upozornění rozpoznat prvky, které podle žalované vedou k rozporu pořadu se zákonem. Žalovaná dále poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, čj. 3 As 64/2012 – 31 a čj. 3 As 65/2012 – 24, podle kterých je rozhodující působení pořadu na diváka, nikoliv přesná shoda pořadů. Soud zde shledal typovou shodu mezi upozorněním vztahujícím se k odvysílání filmu a pokutou uloženou za odvysílání seriálu.

7. Žalovaná podotkla, že závěry usnesení čj. 6 As 26/2010 - 101 by měly být vyloženy v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1171/2009, odkázala na nálezh Ústavního soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, a dovodila, že městský soud nepochybil, pokud nevyžadoval skutkovou totožnost mezi předchozím upozorněním a následným jednáním. Podrobně se zabýval typovou obdobností mezi oběma jednáními a žalovaná se s jeho závěry ztotožnila. Stěžovatelka byla dostatečně upozorněna na porušení zákona, proto jí muselo být zřejmé, že pořad obsahující popsané násilné scény není v souladu s § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.

8. Dobou vysílání pořadu se městský soud zabýval při posouzení, zda došlo k porušení zákona. Není-li doba vysílání rozhodná při posuzování porušení zákona, nemůže být relevantní ani při posuzování podobnosti předchozího upozornění a posuzovaného jednání. V obou případech měla stěžovatelka předvídat stejnou možnost ohrožení dětského diváka. Nadto scény v nyní posuzované věci byly explicitnější než scény, za které byla uložena pokuta v minulosti.

V předchozím případě scény představovaly pouhé vzpomínky a náznaky dění v minulosti, zatímco v posuzované věci byly scény natočeny realisticky a detailně. Typová obdobnost byla dána zejména tím, že pořady obsahovaly scény zobrazující násilí, strach, těla obětí, znásilnění, bezcitnost, apod., odehrávající se v minulosti. Pořad *Odložené případy* sice byl vysílán odpoledne, nebyl však zpracován natolik reálně jako posuzovaný film. Stěžovatelce muselo být zřejmé, že nesmí-li odpoledne vysílat násilné scény ztvárněné v rychlých vzpomínkových záběrech, reálně zpracované násilí nebude možno vysílat ani před desátou hodinou večerní. Negativní dopad na mladistvé bude nadto v obou časech stejný. V pozdější hodině bude vysílání sledovat nepochybně méně dětských diváků, což žalovaná zohlednila při rozhodování o výši pokuty. Tato skutečnost však nemá vliv na vztah mezi předchozím upozorněním a sankcionovaným jednáním. Výklad stěžovatelky, že pro účinnost upozornění je rozhodná nejen totožnost skutku, ale také konkrétní čas vysílání pořadu, by vedl k absurdním závěrům, popíral by smysl porušeného zákonného ustanovení a zároveň by byl v rozporu s účelem a smyslem směrnice 2010/13/EU o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (v tomto ohledu žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, čj. 6 Ads 70/2012 – 60). Vztah mezi předchozím upozorněním a následně uloženou pokutou tedy v řešené věci existoval. Žalovaná i městský soud dostatečně zdůvodnily, že stěžovatelka mohla předpokládat, že zařazením pořadu do vysílání poruší povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání.

9. Ve vztahu k námitce nesprávného posouzení předmětného pořadu žalovaná setrvala na svém vyjádření k žalobě, ve kterém zejména uvedla, že § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání nerozlišuje v zapovězené době konkrétní časové úseky. K porušení uvedeného ustanovení postačuje možnost ohrožení dětského či mladistvého diváka (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, čj. 4 As 34/2007 – 129). Přítomnost dětí a mladistvých u televizní obrazovky nelze mezi osmou a desátou hodinou večerní vyloučit, byť je pravděpodobné, že v této době budou vysílání sledovat spíše dospělí diváci.

10. Předmětnému pořadu nebylo vytýkáno pouze zobrazení krve. Žalovaná posoudila celkové ztvárnění scén a jejich možné působení na dětského a mladistvého diváka. Vycházela přitom z judikatury správních soudů (např. z rozsudku městského soudu ze dne 3. 2. 2010, čj. 9 Ca 184/2009 – 44). Žalovaná poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2008, čj. 6 As 70/2007 – 104, a doplnila, že zohlednila i dobu vysílání pořadu ve večerních hodinách.

11. Žalovaná se ohradila proti žalobní námitce, že její přístup hraničí s cenzurou. Zpravodajské pořady sice prezentují negativní společenské jevy, tyto jevy jsou však od počátku ukazovány jako nevhodné a odporující zákonům. Díky fakticitě a žurnalistickému podání reportáž nepředává vzorce chování, které by vybízely k napodobování. Nelze srovnávat zpravodajství, které prostě informuje o nežádoucích jevech, a seriálové či filmové dílo, ve kterém je závadné jednání prezentováno jako výhodné. Skutečnost, že je takové jednání následně odsouzeno, není z hlediska působení scény na dítě (mladistvého) rozhodná (srov. rozsudek čj. 9 Ca 184/2009 – 44). Chráněná skupina diváků se může u televizní obrazovky vyskytnout jen náhodně. Reportáž oproti tomu poskytuje veškeré informace ihned, zároveň není natočena atraktivně a nevtahuje do děje.

12. Odkaz stěžovatelky na rozsudek městského soudu ze dne 27. 1. 2009, čj. 7 Ca 336/2008 - 34, nebyl relevantní, protože scény v tam posuzovaném pořadu byly hraniční, neschopné vyvolat traumatickou reakci dětského diváka. V nyní posuzované věci se však jednalo o realistické záběry, které mohly mít na dětského a mladistvého diváka negativní dopad. Daný případ odpovídá závěrům vysloveným v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne

15. 3. 2011, čj. 8 As 79/2010 – 84, a ze dne 28. 12. 2011, čj. 8 As 80/2011 – 82. Vytýkané tři scény byly natočeny realisticky a byly odvysílány v době mezi půl devátou a desátou hodinou večer, tedy v časté frekvenci. Záběry stříkání krve, nelítostného zabíjení a brutálního znásilnění a mučení nelze omluvit. Nebezpečnost tohoto jednání nebyla časem odvysílání snížena, materiální stránka deliktu tedy byla naplněna. Počet a délku scén (i ve vztahu k celkové délce pořadu), zasazení do kontextu a dobu vysílání žalovaná zohlednila při stanovení výše pokuty ve prospěch stěžovatelky. Žalovaná dále konstatovala, že film byl klasickým akčním thrillerem, nejednalo se o analýzu a prezentaci závažného tématu. Žalovaná hodnotila pouze scény, které byly odvysílány před desátou hodinou večerní, z jejich popisu je zřejmé, že se jednalo o scény skutečně ohrožující. Závadné scény byly sice krátké, například v případě scény mučení a znásilňování ale nelze říci, že by se jednalo o krátký záběr, který na dětského diváka nemohl nijak zapůsobit. V pořadu se do desáté hodiny objevily tři závadné scény, což lze považovat za intenzivní zařazování nevhodných scén. Ke způsobu ztvárnění scén žalovaná odkázala na odůvodnění správního rozhodnutí. Co se týče kontextu snímku, pro dětského diváka není rozhodující, že film popisuje dění v historii (organizovaný zločin). Tento divák vnímá pouze prvky jako krev, násilí, mučení, atp., které na něj negativně působí, a nemusí se s obsahem pořadu vypořádat ve vztahu k jeho celku.

13. Žalovaná uzavřela, že městský soud napadený rozsudek řádně odůvodnil, stěžovatelka přitom proti němu nevznesla žádnou konkrétní námitku.

V.

14. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

15. Kasační stížnost není důvodná.

16. Stěžovatelka namítla, že v posuzované věci nebyla splněna podmínka předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, protože jednání, za které byla sankcionována předchozím rozhodnutím, nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání, za které byla sankcionována nyní přezkoumávaným rozhodnutím. Jednání nebyla ve všech skutkových aspektech totožná i vzhledem k odlišnému vysílacímu času.

17. Otázkou předchozího upozornění se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88. Dovedil, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení zákona, resp. podmínek licence, pokud je s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že následné porušení je svými skutkovými okolnostmi typově obdobné tomu, na jehož závadnost již byl provozovatel upozorněn, a je i shodně právně kvalifikováno. Rozšířený senát připustil, že tento výklad může vést v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona „kryto“ předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je namístě celkový pohled na povahu pořadu, na účel jeho vysílání, jakož i na porušené povinnosti.

18. V posuzované věci byla podle žalované podmínka předchozího upozornění naplněna uložení sankce za porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání odvysíláním pořadu Odložené případy (rozhodnutí ze dne 25. 3. 2009, čj. 3001/09/drd), který obsahoval scény způsobíle ohrozit psychický a morální vývoj dětí a mladistvých. Žalovaná vytkla pořadu zejména zařazení scény hromadné vraždy zákazníků obchodního centra (detailní záběry postřílených, zakrvácených lidí a krvavých skvrn a stop, záběry chaosu během střelby, kdy se lidé zoufale snaží zachránit útekem, záběry lidí pod vlivem strachu) a znásilnění mladé dívky (byť bylo

zobrazeno pouze náznakově, scéna byla zhodnocena jako nevhodná pro dětského diváka). V pořadu byli rovněž zobrazeni pachatelé násilných činů, kteří neprojeví žádný soucit či lítost.

19. Městský soud podrobně vysvětlil, z jakých důvodů jsou závadné scény v posuzovaném případě obdobou závadných scén v pořadu *Odložené případy*. Zejména konstatoval, že v obou případech pořady obsahují scény naturalisticky ztvárněného zabíjení, chlad a bezcitnost útočníků a zobrazení sexuálního násilí jako extrémně ponižujícího a zraňujícího jednání. Byť byly závadné scény v předchozím případě umírněnější, žalovaná je shledala jako potenciální hrozbu vývoje dětí a mladistvých. O to spíše mělo být stěžovatelce zřejmé, že žalovaná bude považovat za deliktní jednání odvysílání explicitního a naturalistického ztvárnění obdobného námětu. Soud uzavřel, že typová obdoba vytýkaných scén byla natolik dostatečná, že stěžovatelka mohla rozlišit jejich závadný potenciál, přestože se jednalo o různá díla.

20. Nejvyšší správní soud souhlasil s městským soudem, že uvedeným rozhodnutím byla naplněna podmínka předchozího upozornění na porušení zákona o vysílání. Skutkové okolnosti tohoto případu byly obdobné jako v nyní posuzované věci – stěžovatelka odvysílala v době od 6:00 do 22:00 hodin pořady, které obsahovaly násilné scény (zastřelení několika lidí, znásilnění). Obdobná byla i povaha pořadů – v posuzované věci se jednalo o kriminální film (thriller), předmětem posouzení v předchozím rozhodnutí byl díl seriálu (detektivové zde řeší neobjasněné vraždy z minulosti, nebo případy, ve kterých se objevily nové skutečnosti). Žalovaná popsaná jednání shodně právně kvalifikovala – spatřovala v nich porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, tj. povinnosti nezařazovat v uvedené době do vysílání pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

21. Z uvedeného je zřejmé, že podmínky účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, vymezené rozšířeným senátem v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88, byly naplněny. Stěžovatelka na základě předchozího rozhodnutí o uložení sankce musela vědět, jaké jednání žalovaná považuje za závadné, a že odvysíláním pořadu obsahujícího násilné scény obdobné těm, na jejichž závadnost již byla upozorněna, v době od 6:00 do 22:00 hodin porušuje svoji zákonnou povinnost, a dopouští se deliktního jednání.

22. Kasační soud nepřisvědčil ani stížní námitce, že typovou podobnost předchozího upozornění a aktuálně sankcionovaného případu bylo třeba posuzovat i s ohledem na konkrétní čas vysílání pořadu, a že pořad jako celek ani jeho jednotlivé scény nebyly způsobilé ohrozit vývoj dětí a mladistvých, proto nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu.

23. Z hlediska účinnosti předchozího upozornění bylo rozhodné, že stěžovatelka již byla sankcionována za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání odvysíláním pořadu s obdobnými závadnými scénami v zákonem zapovězené době, tj. od 6:00 do 22:00 hodin. Skutečnost, že v minulém případě byl pořad odvysílán od 16:05 hodin, zatímco v posuzované věci od 20:20 hodin, nebyla sama o sobě podstatná. Stěžovatelka si na základě předchozího upozornění musela být vědoma, že se dopustí deliktního jednání odvysíláním pořadu s podobnými násilnými scénami kdykoliv v době od 6:00 do 22:00 hodin. Povinnost stanovená v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání se totiž vztahuje na celý tam vymezený časový úsek. Určitou výjimku z tohoto pravidla zdejší soud připustil v rozsudku čj. 8 As 79/2010 – 84, skutkové okolnosti tohoto případu se však lišily od posuzované věci. Stručně lze připomenout, že i přes odvysílání dříve hodnoceného pořadu krátce před desátou hodinou večerní bylo v uvedené věci vzhledem ke kvalitě a množství sporných záběrů shledáno porušení zmíněného ustanovení. V posuzované věci však byly pořady odvysílány od 16:05 hodin, resp. 20:20 hodin, tj. v čase, který není blízký desáté hodině večerní a který nijak nemohl ovlivnit posouzení materiální stránky deliktu.

24. Městský soud k obdobné žalobní námitce uvedl, že čas odvysílání pořadu může být relevantní při posuzování naplnění materiální stránky správního deliktu (srov. rozsudek čj. 8 As 79/2010 – 84). V posuzované věci byl však pořad odvysílán v brzkém večerním čase, který zjevně není blízký desáté hodině večerní. V zákonem zapovězené době byla odvysílána podstatná část pořadu, doba od 20:20 hodin, od kdy byl pořad vysílán, je hlavním vysílacím časem, kdy nelze předpokládat, že by chráněná skupina diváků nesledovala televizní vysílání. Doba vysílání pořadu tedy nemohla mít v kontextu řešené věci vliv na závěr o naplnění znaků předmětného deliktu. Soud dále uvedl, že kromě retrospektiv se jiné umělecky stylizační prostředky ve scénách nevyskytly. Scény byly zpracovány syrově a naturalisticky, volba uměleckých prostředků neoslabila jejich potenciálně ohrožující obsah. Nadto se jednalo o scény s relativně dlouhou stopáží. Soud neshledal důvodnou námitku, že význam závadných scén je vysvětlen v dalším kontextu filmu. Vytýkaný správní delikt spočívá v jednání, u něhož postačuje riziko ohrožení vývoje dětí a mladistvých. Žalovaná tedy správně dovodila, že umělecký charakter filmu byl právně bezvýznamný. Soud připomněl tzv. fragmentární diváctví, tj. že děti mohou sledovat pouze určité části pořadu, přičemž se nelze odvolávat na rodinné a sociální zázemí dítěte. Posuzovaný pořad neusiloval o hlubokou uměleckou reflexi společensky závažných témat, nelze proto dovodit, že by dětský divák po jeho zhlédnutí získal historické či umělecké poznatky, které by mu umožnily reflexi spatřených scén. Městský soud nepřisvědčil ani námitce předběžné cenzury vysílání. Předmětné scény nezobrazovaly negativní společenské jevy samy o sobě, jejich předmětem bylo hrubé, syrové násilí.

25. Městský soud se s žalobní námitkou vypořádal řádně. Vysvětlil, z jakého důvodu v řešené věci nemohl být rozhodný konkrétní čas vysílání pořadu, a řádně se zabýval všemi žalobními argumenty týkajícími se naplnění materiální stránky deliktu. Nejvyšší správní soud se s podrobným a pečlivým hodnocením městského soudu ztotožnil. Posuzovaný pořad byl vysílán od 20:20 hodin, závadné scény se objevily během jeho prvních 40 minut. Je tedy zřejmé, že nebyly odvysílány krátce před desátou hodinou večerní (jako v případě stěžovatelkou zmiňovaného rozsudku čj. 8 As 79/2010 – 84), a konkrétní čas vysílání pořadu tak nemohl mít vliv na naplnění materiální stránky správního deliktu. Závadné scény v pořadu obsahovaly násilné obrazy vražd a znásilnění, které byly nepochybně i v kontextu celého děje způsobilé ohrozit psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých. Materiální stránka správního deliktu proto byla naplněna.

26. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

27. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu